

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

19 У 12317/14

22.12.2016. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби А.А. из ..., ул. ... бр. ..., ради поништаја решења број: 350-01-00446/2014-18 од 06.08.2014.године, Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, са заинтересованим лицем Б.Б. из ..., ул. ... бр. ..., у предмету грађевинском, након одржане усмене јавне расправе дана 21.12.2016. године, на седници већа одржаној дана 22.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, број 350-01-00446/2014-18 од 06.08.2014.године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбија се, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе града Београда, Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове, Сектора за спровођење планова XI-15 број 350.7-766/13 од 03.02.2014. године, којим је измењено правноснажно решење Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда XI-15 број 350.7-734/10 од 16.02.2011. године, којим је инвеститору Б.Б. из ... издата локацијска дозвола за надградњу поткровља на постојећем стамбеном објекту у ул. ... бр. ..., на к.п.бр.

У тужби поднетој Управном суду дана 26.09.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да је Комисија вештака коју је одредила општина Палилула по захтеву од 07.11.2011.године, нашла да је локацијска дозвола дата на основу статичког прорачуна и геотехничког елабората, који нису тачни и не односе се на зграду у ул. Такође да, приложени статички прорачун и

конструкциона решења нису у складу са важећим законским прописима и да достављени извод из пројекта нема потписе и печате пројектанта у делу статичког прорачуна, као и да зграда нема вертикалне серклаже. Тужилац указује да је издалац локацијске дозволе од 16.02.2011. године угрозио безбедност станара зграде, јер је на основу те локацијске дозволе сазидао објекат 2012.године, при чему је инвеститор сазидао читав спрат више. Наводи да првостепени орган убацује нови геотехнички елаборат рађен по архивском пројекту друге зграде и по старом статичком прорачуну за који је Комисија вештака рекла да није тачан и да се не сме користити. Истиче да се подаци који су послужили ка основ за израду прорачуна надоградње не односе на зграду у ..., већ на неку зграду у ул. ..., која је изграђена 1965. године и које има јаче темеље, као и да Секретаријат у локацијску дозволу убацује услове из документације која се односи на суседну зграду и на уговор који је поништен.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да остаје у свему према разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Заинтересовано лице није дало одговор на тужбу.

Управни суд је дана 21.12.2016.године одржао усмену јавну расправу применом члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), којим је прописано да је расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима. Усмена јавна расправа одржана је у складу са чланом 38. Закона о управним споровима у присуству тужиоца, а у одсуству уредно позваних туженог и заинтересованог лица.

На усменој јавној расправи тужилац је оспорио законитост решења туженог органа у свему из разлога који су наведени у тужби. На околност да је већ извршена изградња објекта пре него што је донето решење од 03.02.2014. године тужилац је навео да за то постоје докази и то Уговор о купопродаји непокретности закључен дана 12.02.2013. године између продавца Б.Б. и купца А.А. који је доставио суду. Везано за чињенице наведене и у тужби да је решењем из 2014. године извршена само измена која се односи на геомеханику, али не и на статистику, да су за локацијску дозволу коришћени подаци који се односе на другу, а не на предметну зграду и да је статистику радило лице које према важећим прописима није имало уопште овлашћење да ради статистику указује допис Одељења грађевинских и стамбених послова ГО Палилула бр. 351-372/2011 од 14.09.2012. године, допис истог органа бр. 351-862/13 од 12.11.2013. године, допис Инжењерске коморе Србије Т бр. 20/12 од 09.09.2014. године, који су сви дописи насловљени на тужиоца. Тужилац је навео да је у току парнични поступак по његовој тужби ради поништаја уговора који је закључен између стамбене зграде и Б.Б., а у вези надзиђивања предметне зграде, да поступак није окончаан, као и да су за издавање локацијске дозволе уз овај уговор који је закључен између стамбене зграде и Б.Б. коришћени други записници о наводној одлуци да се закључи уговор између стамбене зграде и Б.Б., тако да је локацијска дозвола издата на основу записника са седнице скупштине зграде који се уопште не односи на уговор које је стамбена зграда закључила са Б.Б.. Тужилац је навео да је поднео низ кривичних пријава, да је и општина поднела кривичну пријаву, па из ових разлога Б.Б. никада није добио грађевинску дозволу за радове на које се односи локацијска дозвола и да је

грађевинске радове извео без грађевинске дозволе, а две године по извршеним грађевинским радова издаје се локацијска дозвола. Указао је да је Уставни суд донео одлуку број 95/2006 од 17.03.2011. године, која је објављена у Службеном гласнику бр. 27 од 20.04.2011. године, али да је без обзира на ову одлуку Уставног суда, иако за то нису били испуњени прописани услови, орган донео решење о измени локацијске дозволе. Из свих разлога наведених у тужби и речи на расправи предложио је да суд тужбу уважи.

Оцењујући законитост оспореног решења у границима захтева из тужбе, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу туженог, наводе тужиоца са одржане расправе, као и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења тужени орган из списка предмета утврђује да је правноснажним решењем Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда XI-15 број 350.7-734/10 од 16.02.2011. године, инвеститору Б.Б. из Београда издата локацијска дозвола за надградњу поткровља на постојећем стамбеном објекту у ул. ... бр. ..., на к.п.бр. Поступајући по решењу урбанистичке инспекције Секретаријата за имовинско-правне послове, грађевинске и урбанистичке инспекције – Сектора урбанистичке инспекције Градске управе града Београда XXI-06 број 350.1-44/2012 од 27.11.2012.године првостепени орган дана 22.03.2013.године доноси решење IX-15 број 350.7-734/10 којим мења решење о локацијској дозволи од 16.02.2011. године, на које тужилац изјављује жалбу коју тужени орган решењем од 07.11.2013.године, уважава и враћа списе предмета на допуну поступка и одлучивање. Поступајући по налозима датим у другостепеном поступку, првостепени орган је одржао усмену јавну расправу на којој је саслушао тужиоца, као и инвеститора Б.Б. о чему је сачињен записник од 16.07.2013.године, који је тужилац потписао без примедби. Поред наведеног, првостепени орган је извршио накнадне допуне раније издате локацијске дозволе, а урбанистичка инспекција је констатовала да су отклоњени сви разлози који су наведени у ранијем налогу за поништај локацијске дозволе. Са наведеног, по налажењу туженог сва питања у вези издате локацијске дозволе су касније допуњена првостепеним решењем IX-15 број 350.7-766/13 од 03.02.2014. године и сви пропусти су отклоњени, због чега је тужени орган одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

По налажењу овог суда, а како је према списима и образложењу оспореног решења поступак покренут по решењу урбанистичког инспектора XXI-06 број 350.1-44/2012 од 27.11.2012.године, којим је на основу члана 172. став 5. и члана 174. став 1. тачка 2. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС”, бр. 72/09...24/11), наложено Секретаријату за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда да у року од 15 дана поништи локацијску дозволу издату решењем IX-15 број 350.7-734/2010 од 16.02.2011.године за надоградњу поткровља на постојећем стамбеном објекту у ул. ... број ... у ..., на делу кат.парцеле ... К.О. ..., то нису били испуњени услови да првостепени орган у овом управном поступку донесе решење XI-15 број 350.7-766/13 од 03.02.2014. године, применом ванредног правног средства „укидање и мењање правноснажног решења уз пристанак или по захтеву странке” прописаног одредбом члана 255. ст. 1. Закона о општем управном поступку, („Службени лист СРЈ” бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС” број 30/10).

Одредбом члана 174. став 1. тачка 2. Закона о планирању и изградњи, прописано је да је у вршењу инспекцијског надзора урбанистички инспектор овлашћен да наложи решењем органу надлежном за послове урбанизма, поништавање локацијске дозволе и урбанистичког пројекта, у року који не може бити дужи од 15 дана, ако утврди да ти акти нису у складу са законом, односно планским документом

Одредбом члана 255. став 1. Закона о општем управном поступку је прописано да ако је правноснажним решењем странка стекла неко право, а орган који је донео то решење сматра да је у том решењу неправилно примењен материјални закон, може решење укинути или изменити ради његовог усклађивања са законом само ако странка која је, на основу тог решења, стекла право пристане на то и ако се тиме не вређа право трећег лица. Пристанак странке је обавезан и за измену на штету странке правноснажног решења којим је странци одређена обавеза.

С обзиром на наведено, Управни суд налази да из списка предмета и образложења оспореног решење не произлази да је решење првостепеног органа од 03.02.2014. године законито и да су испуњени услови да се жалба тужиоца одбије као неоснована, због чега је оспорено решење донето уз повреде одредаба члана 235. став 2, у вези са чланом 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер чињенице, разлози, те правни прописи из образложења оспореног решења не упућују на одлуку у диспозитиву.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом члана 40. став 2. и члана 42. став 1. истог закона, одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што су примедбе суда у погледу поступка из образложења ове пресуде обавезне за тужени орган сагласно члану 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.12.2016. године, 19 У 12317/14

Записничар
Михајло Ралић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО/РР